

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Capvt Secvndvm. De dismembartione, divisione, suppressione, & extinctione beneficiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

CAPUT SECUNDUM.

De dismembratione, divisione, suppressione, & extinctione Beneficiorum.

PARAGRAPHVS I.

De Dismembratione.

Questio 946. Quid sit Dismembratio?

Espondeo: Est separatio tantum aliquorum fructuum & reddituum beneficii ab ipso beneficio, ut alteri beneficio vel pio loco applicentur. Castrop. de benef. d. 6. p. 90. §. 10. n. 1. Garc. p. 12. c. 3. n. 1.

Et hinc per eam non extinguitur titulus beneficii; sed hic intactus & indivisus permanet apud Rectorem beneficii, à quo fructus aliqui separantur. AA. idem II. cit. et si per eam alteretur beneficium seu Ecclesia, diminuatque in bonis & redditibus suis. Garc. loc. cit. nu. 1. Unde etiam, dum fructus alicujus beneficii uniuntur alteri, remanente beneficio penes suum Rectorem, non tam est unio, quam dismembratio, Garc. l. c. n. 2. Et hinc patet, qualiter dismembratio distinguatur à divisione beneficii; cum per eam, ut dictum, titulus non dividatur, sed eo manente indiviso, pars fructuum ab eo separatur; divisio autem beneficii sit, dum ipse titulus beneficii simul dividitur, & de uno fiunt plura beneficia, v. g. ex una Parochiali duæ; ex uno Canonicatu duo (vel etiam, ut Castrop. Canonicatus, & portio) Tond. qq. benef. p. 3. c. 156. nu. 17. Castrop. loc. cit. n. 3. Garc. p. 12. c. 4. n. 1.

Questio 947. Dismembratio an, & qualiter prohibita, vel permessa?

1. **R**espondeo primo: Dismembratio quorumvis beneficiorum jam dudum prohibita fuit in Concilio Turonensi. c. majoribus. & c. tua. de præb. Lott. l. 1. q. 28. nu. 2. Quia divisiones & dismembrationes Ecclesiarum redolent, & in jure censentur species formalis, & vera alienationis prohibita cadentis sub dispositione Extravag. Ambrosiæ. de reb. Eccl. non alien. Card. de Luca. de Regular. d. 5. n. 4. & d. 25. n. 4. & d. 27. n. 4. ubi: Regulariter dismembratio dicitur prohibita alienatio, quæ cadit sub Extrav. Ambrosiæ. Non tamen ita prohibita est dismembratio & odiosa in jure, quam unio extinctiva tituli. Lott. l. 2. q. 28. n. 31. de quo paulo inferius, ubi, an cadat sub Regula revocatoria unionum.

2. Respondeo secundo: Tamen permessa est ex causa legitima. c. ad audientiam. de Eccles. adif. Lott. loc. cit. n. 3.

Questio 948. An, & quid possit Episcopus circa dismembrationes faciendas?

1. **R**espondeo primo: Episcopus, aut alter inferior Papæ non potest facere, seu auctorizare dismembrationem sine legitima causa. Card. de

Luca. de Regular. d. 64. n. 9. Lott. cit. q. 28. n. 43. dum verò adest legitima causa, potest id Episcopus. Castrop. loc. cit. n. 1. dum autem Tond. loc. cit. p. 3. c. 36. n. 4. ait, non esse licitum Episcopo beneficium dismembrare vel dividere, nec ex uno duo facere, loquitur de dismembratione beneficii curati. Hinc

2. Respondeo secundo: Non potest Episcopus Parochialem, seu beneficium curatum dismembrare; ita ut redditus ab ea separati applicentur beneficio simplici erecto, vel erigendo. Tond. loc. cit. Castrop. loc. cit. n. 2. vetat enim Trident. sess. 25. c. 16. converti beneficium curatum in simplex hæc verbis: Statuit SS. Synodus, ut Ecclesiastica beneficia secularia, quocunque nomine appellentur, quæ curam animarum ex primæ institutione, aut aliter quomodocumque retinent, illa deinceps in simplex beneficium, etiam assignatâ Vicario congruâ portione non convertantur, non obstantibus quibuscunque gratis &c. Declaravitque S. Congregatio hoc ipsum intelligi quoque debere etiam in parte fructuum. Castrop. loc. cit. Garc. p. 12. c. 2. n. 87.

3. Respondeo tertio: Neque etiam Episcopus separare potest seu dismembrare ab Ecclesia Parochiali beneficia simplicia, seu Oratoria ei unita, tametsi separatis Parochialis non egeret; quis esset Parochialem ex parte in simplicem convertere contra Trident. loc. cit. Garc. loc. cit. id ipsum quoque à S. Congregat. decisum referens Castrop. loc. cit. citans insuper Riccium in præf. fori Eccles. decis. 492. editionis 1. & edit. 2. resol. 383. n. 6. & 7.

Questio 949. An dismembratio requirat necessarium causam, & solemnitatem?

Respondeo affirmative. Tond. qq. benef. p. 3. c. 156. nu. 17. ubi, quod dismembratio fieri non potest nisi subsistente causâ, & cum solemnitatibus requisitis, citat decis. Rota 6. nu. 1. & seq. p. 7. recent. Et quidem eadem causâ, eademque solemnitates intervenire debent, quæ in alienatione rerum Ecclesiæ requiruntur. Castrop. loc. cit. Garc. cit. c. 3. n. 3. ubi, quod eadem causâ & solemnitates requirantur in dismembratione, quæ in unione. Lott. l. 1. q. 28. n. 4. ubi, quod in dismembratione tanquam in alienatione rei Ecclesiæ exigatur & causâ, & solemnitatis concursus. Card. de Luca. de Regular. d. 5. n. 4. ubi: divisiones & dismembrationes omnes, & fortè majores solemnitates exigunt cum iustitia causâ necessitatis vel utilitatis, eo modo, qui in formalibus alienationibus desideratur. Et ibid. d. 64. n. 9. ubi: divisio, vel suppressio, aut dismembratio, aut alia concessio Ecclesiarum redolent prohibitam alienationem, quæ ab Episcopo, vel alio Prælato fieri non potest absque copulativo consensu solemnitate, & iusta causâ. Corrad. præf. benef. l. 3. c. 2. n. 2. ubi: Dismembratio fructuum nullo modo fieri debet, nisi adhibitis debitis requisitis & solemnitatibus ad illius validitatem, una cum iusta causâ, cum ipsa causâ requirantur ac solemnitates in hujusmodi dismembratione.

membraione, qua adhiberi debent in alienatione rerum Ecclesie, citat pro hoc Franc. in c. 1. n. 5. de reb. Eccl. non alien. in 6.

Quaestio 950. An, & qualiter auctoritas Apostolica suppleat defectum causae, & solemnitate in dismembratione facta hac auctoritate, aut in vim illius à Delegato Papae, aut Visitatore, aut cum beneplacito Apostolico?

1. Respondeo primò: Etsi dubium non sit, quin Papa ex plenitudine potestatis, & supremi, quod habet, in beneficiis dominii facere possit valide ejusmodi dismembrationes, non solum absque omni solemnitate, sed & absque causa. Lott. l. 1. q. 28. nu. 161. loquens quidem de unione, ob identitate tamen rationis idem locum habet in dismembratione. Etsi etiam beneplacitum Apostolicum (intelligi videtur, etiam non procedens ex illa absolutissima potestate, seu, ut loqui solemus, ex plenitudine potestatis, quamvis alias Lott. l. 1. q. 36. n. 116. dicat de Papa, quod de potestate ordinarii consensum alterius supplere nequeat) suppleat solemnitates, de quo mox, non tamen supplet causam. Card. Luca. de benef. d. 45. nu. 10. ubi loquens de dismembratione ait: *Ex conclusione in materia alienationis bonorum, vel jurium Ecclesie recepta beneplacitum Apostolicum supplet solemnitates, non autem causam ex deductis per Gregor. Et Adden. decis. 113. n. 8. & 11. & alios passim & d. 47. n. 11. ubi: auctoritas Apostolica supplet consensum Capituli aliisque solemnitates, sine quibus Ordinarius, etiam accedente causa, ad hujusmodi actus procedere non potest; sed non supplet causam.* Unde in hoc puncto dicendum videtur de nullitate dismembrationis factae etiam à Papa ob falsam causam, quod supra dictum de unione. Neque contrarius videtur Lott. cit. q. 28. n. 161. ubi, quod necessitas causae non teneat Papam, quia loquitur tum de absoluta Papae potestate; tum de carentia causae, quae tamen est cum certa scientia praedicti alius, puta Patrono Ecclesiae &c. inferendi.

2. Respondeo secundò: Dismembratio facta per Papam non requirit ulla solemnitates, auctoritate Apostolica quascunque solemnitates suppleat. Et in specie consensum illum Capituli, quamvis addit clausula: *vocatis vocandis*: Lott. l. 1. q. 28. n. 160. Card. de Luca. loc. cit. n. 9. juxta conclusionem, ut ait, generalem in materia alienationis bonorum Ecclesiae, ut Seraph. decis. 338. nu. 8. Rotae decis. 222. p. 2. Recent.

3. Respondeo tertio: Idem est in dismembratione facta nomine Papae per Delegatum Apostolicum. Card. Luca. cit. n. 9. citans Rotam decis. 196. p. 7. Recent. Quod ipsum tamen restringit n. 11. ita ut dicat, debere talem delegatum ad illum actum habere specialem delegationem, & non sufficere generalem ad visitationem vel administrationem Ecclesiae, ut in proposito cessantis necessitatis solemnitate in actibus gestis per Legatum Apostolicum, distinguendo inter Delegatum generalem & specialem, tradit Socin. Senior in c. sicut univ. num. 105. de excess. Prel. quem citat. Idque ex ea clara & palpabili, ut ait Card. de Luca, ratione: quod ideo unio (idem est de dismembratione, quia de hac ibidem 2. quae agit de Luca) facta per Papam vel ejus specialem ad hoc Delegatum non servatis solemnitatibus, ac alias contra formam juris sustinetur; eo quod, cum hac consistant in jure, non au-

tem in facto, & juris ignorantia non detur in Papa, (urpote in quo ob assensum peritissimorum officialium intrat illud vulgare dictum: quod praesumatur omnia jura habere in scrutinio pectoris) faciendo, vel demandando actum cum juris dispositione incomparabilem, implicite juri derogare, aut in eo dispensare censetur. Quod ipsum tamen ait, non procedere, nisi posita certa scientia impedimenti seu incompatibilitatis, ut etiam Lott. cit. q. 28. n. 161. Unde jam etiam

4. Respondeo quarto: Visitator Apostolicus per S. Congregationem deputatus (intelligi pro visitandis Ecclesiis urbis & districtus illius) dismembrationem facere non potest sine solemnitatibus; quia praeter hoc, quod careat speciali illa delegatione, hujusmodi visitatores deputari soliti per S. Congregat. (etiam independenter à Cardinale Vicario, ut ad hoc habentem immediatam auctoritatem à Papa) imò & ipsa S. Congregatio omnia gerere dicuntur vice Papae tanquam Episcopi, & Ordinarii Urbis, non verò ut Episcopi totius orbis, & Ecclesiae universalis. Card. de Luca. loc. cit. n. 12. juncto nu. 13. & 14. ubi etiam, in quo sensu dicatur illa visitatio Apostolica. Porro illud hic observandum ex Lott. cit. q. 28. n. 77. Quod quod ad dismembrationes consuetas fieri ab una Ecclesia ad aliam ex bonis & juribus, quae constituunt certam quantitatem reddituum; quod quamvis Papa in literis eam dismembrationem positive faciat, nihilominus semper egeat talis dismembratio ministerio Executoris respectu liquidationis quantitatis, ante quam impossibile est, Ecclesiam, cui fit applicatio illa reddituum seu bonorum, possessionem acquirere, pro quo Lott. citat Bald. cons. 165. l. 4. Aymon. cons. 164. n. 2. & Romam in Casar August. fructuum. 31. Jan. 1597.

Quaestio 951. An, & qualiter causa legitima dismembrationis sit exprimenda, & justificanda?

1. Respondeo primò: Causa dismembrationis debet exprimi. Lott. l. 1. q. 28. n. 24. ubi: *quod attinet ad expressionem causae, illa ideo exigitur, ut ab ea dimetiatur iustitia dismembrationis.* Loquitur autem ibi Lott. de dismembratione Parochialis.

2. Respondeo secundò: Ex assertione Episcopi seu Ordinarii auctorizantis dismembrationem, ea non justificatur. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 6. ubi, quod dismembratio sit formalis alienatio, exigens ultra solemnitatem copulative etiam iustam causam extrinsecus justificandam in actis, aded, ut non sufficiat assertio ipsius Episcopi, vel Praelati dismembrationem facientis super extrajudiciali informatione; quoniam in prohibitis non deferretur assertioni facientis. Et d. 14. n. 10. juncto n. 11. ubi, quod ex Regula generali sententia debeat justificari ex actis, sine quibus nihil probat, neque statum firmat, idque praecipue, dum sumus in prohibitis, & in specie in terminis dismembrationis, ut sententis vel aliis assertionibus Ordinariorum non sit deferendum absque justificatione, ut Ottoboni, decis. 6. n. 13. & late decis. 224. p. 10. Recent. nu. 7. Idem docet Lott. cit. q. 28. nu. 33. his verbis: *quod ad veritatem causae, ea non habet pendere ex assertione partium, vel etiam ipsius Episcopi, aut alterius dismembrationis auctorizantis; sed debet de ea positive constare ex processu de super facto: quamvis non sit necessarius processus scrupulosus secundum juris subtilitatem, sed sufficit simplex processus.* Unde quod ad ipsam causam

causam difmembrationis vel divisionis Parochie, sufficit pro eius verificatione accessus Ordinarii ad locum, & illius inspectio, debent tamen hæc omnia in actis publicis reduci, aliàs non stare iudicis assertioni; quod locum ipsum vidisset, & negotium in statu tali reperisset. eadem ferè ex Lott. excipit Corrad. pr. benef. l. 3. c. 3. num. 8.

Questio 952. An, & qualiter dicta causa & solemnitates præsumantur in dubio?

Respondeo primò: Pro inducenda præsumptione solennitatis extrinsecæ adhibita in difmembratione, quam possessor allegat, sufficit tempus 30. annorum, non tamen minus. Lott. l. 1. q. 28. n. 38. citans Imol. in c. pervenit. n. 10. & 13. de empt. & vendit. & Rotam in Elborensi. difmemb. 18. Decemb. 1600. Quod ipsum tamen limitat ibid. modo tamen proberur consensus illius, de cuius præiudicio agitur, ut rectè ait, advertisse Menochium l. 3. præsump. 132. n. 64. sic exponendo cir. c. pervenit Limitati d'ipsum ulterius n. 42. ita ut sublatà causà necessarià, seu non apparente de causa legitima, actus evidenter maneat minus solennis, ac consequenter non admitteret præsumptionem solennitatis ex tempore aliquo. Sed neque supposito defectu causæ, ex cursu temporis induci posse præsumptionem, auctoritatem Episcopi, aut alterius Papæ inferioris intervenisse; cum inferior non possit difmembrare, aut difmembrationem auctorizare sine causâ, ait Lott. nu. 43. Neque etiam auctoritatem Papæ, ut idem nu. 44. cum nullus lapsus temporis sufficiat pro inducenda præsumptione auctoritatis Papæ, nisi justificata ipsius Papæ scientia circa talem difmembrationem, ut Aymon. de antiq. tempor. p. 3. in principio. n. 17. Alex. conf. 9. n. 8. l. 3. Ruin. conf. 23. nu. 19. l. 5. & alii, quos citat Lott. n. 44.

2. Respondeo secundò: Dicitur tamen tempus non sufficere pro inducenda præsumptione substantiæ ipsius actus difmembrationis, ut Aymon. loc. cit. n. 22. & consequenter nec pro inducenda præsumptione causæ illius, à qua actus ille substantiatur, & mensuram iustitiæ accipit. Lott. ibid. nu. 39. & 40. citans Natr. conf. 162. nu. 24. Et addit Lott. n. 37. Quod nisi causa sit evidens, existimare se, nullius temporis lapsum sufficere ad sustinendam difmembrationem; admittere tamen videtur Lott. n. 41. quod præsumenda sit veritas causæ allegatæ, ubicunque versamur in dubio, & cetera solennitates apparent adhibita; pro quo citat Gemina. conf. 48. nu. 6. & sic in terminis difmembrationis decitum dicens à Rota apud Seraphin. decis. 414. n. 2.

Questio 953. Quanam sit legitima causa difmembrationis?

Respondeo primò: In genere præter ea quæ dicta sunt quest. ante hanc. 4. Quod nimirum, ut AA. ibi citati, eadem causæ requirantur, quæ requiruntur ad alienationem rerum Ecclesiæ, vel etiam quæ requiruntur ad unionem faciendam, nempe requiri causam necessitatis & utilitatis Ecclesiæ. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 6. Tond. qq. benef. p. 3. c. 156. n. 17. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Unde dum Lott. ait cit. q. 28. n. 25. aliquando solam pinguedinem reddituum unius, & exilitatem fructuum alterius Ecclesiæ reputari iustam causam pro difmembratione, ut in casu, quo Episcopus constituit ministrum in Ecclesia Parochiali, qui adjuvet Rectorem, & ad hunc effectum illi assignat

penzionem ex redditibus Ecclesiæ loco beneficii, quod facere potest, ut Abb. in c. conuente. n. 1. & 5. de Cleric. non resid. Gamb. de off. leg. l. 5. tit. de difmemb. num. 9. & 10. & Rota apud Seraph. decis. 428. quæ, & quos citat, dum inquam, id asserit Lott. non excludit necessitatem & utilitatem illius Ecclesiæ; non enim citra necessitatem, & utilitatem evidentem, & purè tantum, quia Ecclesiæ illa Parochialis habet pinguiore redditus, Episcopus potest isti Rectori obtrudere adiutorem cum dicta difmembratione. Porro iustam causam necessitatis talem esse oportere, cui alias opportunè provideri non possit, ait Card. de Luca. de Regular. d. 27. n. 4. Item de Paroch. d. 34. nu. 3. ait, requirit ad effectum difmembrationis præciam nimium moralem necessitatem. De cetero, quanam in particulari causâ constituant necessitatem illam & utilitatem respectu Parochialis difmembrandarum, aut dividendarum, cum erectione novæ Parochiæ, uti & quæ in dicta earum difmembratione & divisione adhibenda speciales solennitates, vide sub actum alibi, ubi de Ecclesiarum Parochialium erectione. Vide etiam Lott. cit. q. 28. n. 45. Card. de Luca. in Miscellan. d. 1. à nu. 115. & ad Trid. d. 16. à n. 1. de Paroch. d. 33. 34. 35. 36. & c. qui etiam cit. d. 34. n. 2. de Paroch. Quod materia illa difmembrationis vel divisionis Parochialium certam ac determinatam regulam non recipiat, utpote reposita in arbitrio Episcopi, adversus quod licet, ubi firmiter rationabile, detur appellatio vel recursus, attamen rarum & difficile sit, ut illud de iniustitia positiva convinci valeat, quoties interponitur pro difmembrationis denegatione: unde etiam forte nulli vel nimium rari sunt casus, in quibus Episcopo denegante, Romana Curia in gradu appellationis, vel recursus id præcipiat, frequenter autem reprobari solet in casu converso, in quo tanquam in specie formalis alienationis rigide proceditur super interventu causæ, & solennitatis.

Questio 954. Quæ solennitates necessario adhibenda in difmembratione Ecclesiæ seu beneficii?

Respondeo primò: Illa solennitates juris adhibenda sunt, de quibus in c. sine exceptione. 12. q. 2. c. dudum. de reb. Eccl. non alien. Lott. d. 1. q. 28. n. 5. citans Rotam decis. unice. n. 1. de reb. Eccl. in noviss. & in una Toleran. Parochial. 17. Nov. 1601. & in Aquilana nullitatis erectione. 24. Maii 1610. & c. Cùmque hæc solennitates, ut Garc. p. 12. c. 3. p. 3. sint eadem (intellige saltem pleræque) quæ in unionione, adeoque consistant potissimum in vocatione ceterarum personarum, requirendoque earum consensu (unde & usus inolevit, in literis, quæ super difmembrationibus expediuntur à Cancellaria, semper apponendi clausulam: vocatis vocandis, quæ arctat Executorem ad procedendum viâ ordinariâ, ut Felin. in c. de cetero. n. 10. de re iudic. Lott. cit. c. 28. n. 2.) de his, quanam ea sint, querendum; unde

2. Respondeo primò: Vocandus est Rector beneficii difmembrandi, & eo non vocato fieri nequit difmembratio, secus ac accidit in unione. Lott. cit. q. 28. n. 7. citans gl. in Clem. si una. de reb. Eccl. non alien. v. vocatus, & ibid. Imol. n. 12. ubi etiam reprobat Holtiensem, confundentem in hoc puncto terminos unionis, & difmembrationis. Ventrigl. to. 2. annor. 8. §. 2. n. 18. (ubi etiam, quod simili ratione vocandus Rector in difmembratione all-

ne alicujus joris beneficii) Castrop. cit. §. 10. n. 1. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Unde Rectori permiffa est appellatio, adeo ut, si intra decendum datum ad appellandum, procedatur ad executionem, ea nulla sit, ex generali Regula c. non solum. de appell. in 6. Lott. loc. cit. num. 9. citans Rotam in Casaragust. dismemb. 25. Jun. 1607. Hunc consensum debere esse expressum & explicitum, & non sufficere tacitum & implicitum, tradit Lott. ibid. n. 16. citans gl. in c. dudum. v. perpetuus. de reb. Eccl. non alien. in 6. & Rotam in Elborens. dismemb. 18. Nov. 1600. Non tamen exigit consensus ille scripturam, sicut eam exigit decretum Superioris, quod alias alienationem præcedere debet. Lott. ibid. n. 13. citans Innoc. in cit. c. dudum. n. 3. Sufficere etiam ad validitatem dismembrationis, si postmodum talis consensus superveniat, censet Lott. loc. cit. num. 12. eò quòd requisitio talis consensus non exigatur pro forma (quo casu aliud dicendum fore, ait ex Innoc. loc. cit.) cum id non de claret textus c. ad audientiam. de Eccl. adif. nec is ratione auctoritatis requiratur, sed tantum ratione præjudicii. Putat tamen Lott. n. 14. ex Innoc. loc. cit. ad hoc, ut talis consensus superveniens attendatur, necesse esse, quòd eum præcedat tractatus, in quo deliberetur, dismembrationem fieri oportere propter Ecclesie utilitatem: Ecita convalescat alienatio (idem est de dismembratione) ex hunc, & non ex tunc. Quodsi tamen vocatus Rector nollet consentire, potest Episcopus eo invito, si subit justa causa, procedere ad dismembrationem. Lott. loc. cit. n. 10. juxta textum c. ad audientiam. Porro in ordine ad hunc effectum is intelligitur nomine Rectoris beneficii, qui habet defensionem illius. Unde cum jus Parochie censetur residere penes Prælatum, non autem penes Vicarium, requirendus erit consensus hujus Prælati, vel etiam Capituli, si penes Capitulum sit cura habitualis, non autem Vicarii, qui solum habet exercitium, & suam congruam. Lott. loc. cit. n. 18. & 19. qui etiam n. 21. addit, quòd, ubi habet consentire Capitulum, non sufficit consensus singulorum de Capitulo, sed requiritur consensus Capitulariter, ut Felin. in c. cum omnes. n. 24. & 28. de Constit. & Rota decis. 384. n. 6. p. 1. Recent.

3. Secundo requiritur etiam consensus Ecclesie vel Collegii, cujus Canonatus vel beneficium aliud dismembrandum. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 5. Ventrigl. loc. cit. n. 15.

4. Tertio requiritur etiam consensus Defensoris, si Ecclesia seu beneficium dismembrandum sit vacans. Castrop. cit. §. 10. n. 1. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Lott. cit. q. 28. n. 22. ubi, quòd si Ecclesia vacaret, deberet ad istum effectum dismembrationis ei deputare Episcopus defensorem, ad cujus officium pertinet, disquirere de legitimitate & veritate cause necessaria. Debet autem cavere Episcopus, ne talem deputet, qui possit corrumpi. Lott. cit. n. 22. juxta gl. in c. 1. de reb. Eccl. non alien. in 6. v. defensore. & Rotam in Toletan. Paroch. 19. Nov. 1601.

5. Quarto requiritur consensus patronorum, non secus ac in unione. Card. de Luca. de jurep. d. 66. n. 10. ubi: nendum invalida est provisio, & resignatio, seu permutatio ipsius beneficii; verum etiam unio, etiam si fieret ad favorem Seminarii juxta formam Trid. seu ex alia justa causa, idemque ex rationis identitate in suppressione vel dismembratione, aliòque actu præjudiciali; scilicet in beneficiis etiam libera collationis habemus,

P. Lauren. Fori Benef. Tom. III.

quòd in suppressionibus, vel dismembrationibus desideratur consensus Rectoris, vel Parochianorum, aut alterius interessati, multò magis desiderandus est consensus Patroni in Ecclesia non libera. Contrarium tamen tenent Lott. saltem in casu constituti defensoris beneficii. cit. q. 28. n. 23. ubi præmissis de defensore mox subjungit: ex quibus etiam consequitur, consensum Patronorum minime exigi vel curari, ut latè resolvit Rota apud Cassad. decis. 3. sub. n. 4.

6. Quintò in dismembratione Parochie requiritur quoque consensus Parochianorum, prædictis verbis satis indicat Card. de Luca loc. cit. Sed de hoc dictum alibi. De divisione Parochie negat Castrop. cit. §. 10. n. 5.

7. Sextò requiritur sicut ad unionem, ita etiam ad dismembrationem consensus Capituli Cathedralis, ut expresse disponitur in Clem. 2. de reb. Eccl. non alien. Castrop. loc. cit. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 4. Idque etiam beneficium dismembrandum non spectat ad Cathedralium, aut ei subiectum sit, sed sit alioquin Ecclesie; eo quòd sicut in unione, ita & in dismembratione, etiam priorum beneficiorum Capituli Cathedralis consensus requiritur, non præcisè tantum ut interessati, sed etiam independenter ab hac interessentia, quatenus solennitas, & ex ea ratione, quòd ob arctissimam hujus Capituli cum Episcopo conjunctionem omnia negotia ardua exigant cum eo communicari & expediri: adeoque & talis solennitas, & ex eadem ratione (quòd nimirum etiam unio, & dismembratio externorum illi beneficiorum adhuc sit negotium arduum) requiritur in dismembratione, etiam illorum beneficiorum: quòd facit, quòd tradit Barbof. juris Eccl. l. 1. c. 32. n. 7. ex decis. Rota in Treventina benefic. 12. Novemb. 1629. & Seraph. decis. 338. n. 2. Quòd in alienatione bonorum Episcopi partis requiritur consensus Capituli, non ut personæ habentis interesse, sed solum tanquam solennitas. Facit quoque, quòd tradit Ventrigl. to. 2. annot. 8. §. 2. num. 15. quòd in suppressione Canonice Collegiate requiritur consensus tam Capituli Cathedralis, quàm Collegiate.

8. Præter hanc solennitatem consistentem in vocatione interessatorum, & exquisitione consensus illorum, adhibendum quoque pro solennitate necessariò requisita tractari, nempe Episcopi cum Capitulo super dismembratione faciendâ, vult Lott. cit. q. 28. n. 5. & Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. de quo vide dicta supra de unione; ea enim hic pariter sibi locum vendicant.

9. Ac denique in hac specie alienationis spiritualis, nempe dismembratione beneficiorum non intrat necessitas solennitatis beneplaciti Apostolici, sicut ea requiritur juxta præscriptum Extravag. ambitioze, ad alienationem aliarum rerum Ecclesie. Card. de Luca. de Regular. d. 64. n. 9.

Questio 955. Quando nam dismembratio censetur sortita suum effectum?

Respondet: Iam demum dismembratione, uti et suppressione, non secus ac unione sortitam centeri effectum suum, cum secuta tandem est vacatio per cessum, vel decessum beneficii, quòd dismembratum vel suppressum; simulque apprehensa possessio, ait Lott. l. 1. q. 29. n. 27. Verum hoc quidem procedit in suppressione: item in dismembratione simul extinctiva tituli, ut idem Lott. In simplici tamen dismembratione fructuum, intacta substantia tituli (quæ est propriè dicta dismembratio)

contrarium dicendum, nempe etiam ante cessum, vel decessum obtinentis beneficium illam censi posse sortitam suum effectum, ait idem nu. 28. juncto n. 29.

Questio 956. *An dismembrationes, & quae cadant sub regula Cancellaria Revocatoria unionum?*

Respondet Lott. cit. q. 29. n. 28. & 29. dismembrationes simplices fructuum, illas substantiā beneficii, olim usque ad tempora Clem. VIII. non cecidisse sub hac regula; eod quod ab illo nunquam ea regula ita concepta fuerit, ut ejusmodi dismembrationes complecteretur; & hinc majores nostros semper tenuisse, hujusmodi dismembrationes non cadere sub hac regula, ut Crescent. decis. 1. n. 3. de Paroch. Seraph. decis. 982. n. 1. & 2. Quidquid sit, ubi fieret dismembratio fructuum in totam, ita ut extinguatur titulus beneficii, quo casu intraturam ait argumentationem Mandosii; qui hac in re titubavit. ad hanc reg. q. 21. à n. 4. Ad eundem Mandosii, remittit Chok. ad hanc reg. revocator. nu. 18. ubi: quid autem dicendum de annexione partis fructuum, num comprehendatur hac regula, vide apud Mandosii, loc. cit.

Questio 957. *Quid sit divisio, qualiter prohibita, & qualiter permessa?*

Respondeo: De primo jam dictum satis ante, ubi, quid sit dismembratio, & qualiter ea differat à divisione: nempe quod divisio in eo consistat, quod beneficium secerit, & ex uno beneficio fiant duo. Garc. p. 12. c. 4. nu. 1. Castrop. de benef. tr. 13. d. 6. p. 3. §. 10. n. 3.

Respondeo ad secundum: Prohiberi illam à jure. c. majoribus. c. dilecto. c. vacante. de prob. & ibi AA. communiter. Garc. Castrop. l. cit.

Respondeo ad tertium: Permittitur tamen & illa, ubi justa est causa, & adstant legitima conditiones. Castrop. loc. cit. Garc. loc. cit. n. 2. juxta textum c. vacante. & ibi AA. passim, & gl. in c. majoribus. v. divisionem.

Questio 958. *Quanam in specie sit justa causa divisionis?*

Respondeo: Eam esse unicam, nimirum ut hac ratione obligationibus beneficio incumbentibus satisfiat, quibus, quamdiu beneficium unum & indivisum manet, satisfieri nequit, v. g. si beneficium est curatum, & unum cum sit, satisfieri nequit Cura, divisione autem facta ei satisfieri potest. Idem est de Canonicatu, aliòve beneficio simplici, si munus haberet, cui nullatenus satisfieri posset seclusa divisione. Castrop. loc. cit. n. 4.

2. Hinc causa sufficiens beneficia dividendi non est, quod cultus divinus multiplicatione beneficiorum augeatur. Lott. l. 1. q. 28. n. 82. (ubi: circa illud, quod est causa finalis sectionis diligenter observa, quod, cum melius servietur Ecclesie per plures quam per pauciores, videtur frustratorie adhiberi, ex quo in omni sectione augetur numerus servientium, propterea referendum est id ad praxim necessitatem Ecclesie; cum non semper expediat esse plures ministros.) Castrop. cit. n. 4. citans Imol. in c. vacante. de prob. Lambert. de jurep. l. 2. p. 1. q. 12. d. 7. Item apud Garc. Rota in Callagur. benef. 18. Jun. 1593; ubi expresse dicit ex Per. de Ubald. tr. de Canon. Episc. c. 7. n. 6. (quod ipsum etiam ex eodem asserit Lott. loc. cit. nu. 64.) augmentum hujusmodi cultus divini ad hunc effectum non habetur in consideratione ex numero beneficiorum, nisi ubi Ecclesia propter defectum beneficiorum suis debitis servitiis defraudaretur. Item dicitur ibi; nec di-

catum, quod in augmento numeri beneficiorum diminuitur cultus augeatur; quia respondetur, quod hac sola causa non est sufficiens ad inducendam divisionem beneficiorum, & praebeandarum; & si aliter diceretur, sequeretur, quod semper ex illa causa augmenti divini cultus esset loci divisioni beneficiorum contra jura praedicta. Arque ita Rota in dicta causa pronunciat, nullam esse sectionem ex simplici hujusmodi causa multiplicandi beneficiatos factam. Lott. loc. cit. n. 64.

3. Neque sufficiens causa est extinctio litis, & litigantium concordia, haec enim aliā viā obtrimenti possunt, absque eo, quod beneficia dividantur; & per reservationem nimirum portionis. Lott. loc. cit. n. 68. Castrop. loc. cit. Rota in eadem Callagur. apud Garc. ubi etiam Rota ait, concordias semper fieri debere, ne sequatur Sectio beneficii, juxta c. missos. sent. de prob.

4. Neque causa sufficiens est dividendi beneficium Parochiale multitudo Parochianorum, si seclusa divisione, omnibus illis administrari possunt Sacramenta ab ipso Rectore, aliisque in adiutorium assumptis. Castrop. loc. cit. argumento Trid. sess. 21. c. 4. ubi disponit, ut, antequam ad divisionem procedatur, Episcopi, etiam tanquam Sedis Apostolicae delegati, in omnibus Ecclesiis Parochialibus vel baptismalibus, in quibus populus ita numerosus est, ut unus Rector non possit sufficere administrandis Sacramentis, & cultus divini peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos spectat, sibi tot sacerdotes ad hoc munus adiungere, quot sufficienti ad illud; adeoque hoc remedium prius tentandum. Castrop. loc. cit. Barbos. ad cit. loc. Trid. Ad compellendum autem Rectores, ut designent sibi adiutores, opus non est, si Episcopus procedat ex officio ut Episcopus, ut is probeat aliquem, vel aliquos Parochianos, decessisse sine Sacramentis defectu congrui servitii; sed sufficit, si periculum sic decessendi extrajudicialiter cognoscat. Secus esset, si ad instantiam partis Rector compellendus esset ad assumendos adiutores; eod quod difficulter pars probare possit necessitatem, nisi probeat, aliquem sine Sacramentis decessisse. Castrop. l. c. Verum de causis, aliisque observandis in divisione Parochiarum dictum est sufficienter aibi, & remissum ad Card. de Luca & Lott. quest. ante hanc. §. prater hos vide etiam de hoc Castrop. loc. cit.

Questio 959. *Qua praeter legitimam causam requirantur conditiones ad dividendum beneficium?*

Respondeo: Requiriti duas, prima est, ut fructus pro singulis beneficiis designati sint sufficientes ad alendum congruè utrumque beneficium, Castrop. loc. cit. n. 3. Lott. cit. q. 28. n. 76. ubi etiam, quod in determinatione hac redituum seu fructuum non sit habenda consideratio duntaxat alimentorum, verum etiam onerum Episcopaliū & hospitalitatis, & hanc sufficientiam semper probandam per eum, qui Sectioni innotuit, Altera, ut adhibeantur solennitates, quae requiruntur in alienatione rerum Ecclesiasticarum, quia hac divisio est vera talis alienatio. Castrop. loc. cit. Porro haec solennitates in divisione eadem sunt, quae in dismembratione. Quod autem de consensu Rectoris, cujus beneficium dividendum, ait Castrop. loc. cit. n. 5. hunc non requiri; cum Trid. dicat, etiam in vitis Rectoribus fieri posse divisionem, & hanc tota causa relinquatur à Concilio arbitrio Episcopi, sic intelligendum juxta dicta, ut in votis

curus Rector consentire noluerit, possit Episcopus etiam invito, ubi adest iusta causa, procedere ad divisionem. De Parochianorum consensu non requirendo facilis admittitur, quod tradit *ibid.* Castrop. Hoc bene subiungit Castrop. n. 6. ex *Barbos. ad cit. loc. Trid. nu. 4.* posse tamen Rectorem, uti & Parochianos à decreto divisionis, & erectionis novæ factæ per Episcopum, etiam tanquam Sedis Apostolicæ delegatum, appellare, ita ut hæc appellatio necessariò interponenda sit apud Sedem Apostolicam, ubi Episcopus divisionem fecit tanquam Sedis Apostolicæ delegatus. Si verò aut Ordinarius processit, appellatio interponi potest sit coram Metropolitanos habituram autem appellationem effectum non suspensivum, sed devolutivum, ait *ibid.* Castrop. Argumento *c. ad audiendum. de Eccl. adif.*

Questio 960. An, & qualiter Episcopus facere possit divisionem?

Respondeo primò: Utraque præcedente conditione servatâ, accedente etiam iustâ causâ, Ecclesiarum sibi subjectarum divisionem facere potest Episcopus, ut colligitur satis ex *Trid. sess. 21. c. 4. Castrop. loc. cit. n. 3.*
 2. Respondeo secundò: In Ecclesia tamen Collegiata numerata, hoc est habente certum numerum & determinatum præbendarum sectionem Canoniarum ad effectum augendi numerum Præbendarum seu Canonicorum facere non potest Episcopus, dum numerus ille certus semel statutus esset auctoritate summi Pontificis; quia talis numerus sine auctoritate Papæ alterari, adeoque nec augeri dividendo, nec minui supprimendo præbendas potest. *Lott. cit. q. 28. n. 55. & 56. citatus Jo. And. in c. cum accessissent. nu. 19. de Constit. Quod tamen intelligendum subiungit Lott. n. 57. nisi ex post fructus excreverint, vel decreverint, ut Abb. in cit. c. cum accessissent. nu. 4. & Felin. nu. 17.* Illud etiam notandum, quod ait *Lott. loc. cit. n. 60.* nempe quòd, dum requiritur, ut concurret consensus Capituli pro tali alteratione status Ecclesiæ, quæ contingit per talem divisionem aut suppressionem, illud referendum sit ad Prælaturam Superiorem illius Capituli; eò quòd Capitulum nunquam ex se id possit, sed omnino requiratur auctoritas Episcopi. Si tamen Episcopus non sit de Capitulo, vel habeat bona communia cum ipso Capitulo, tunc enim exigatur auctoritas Metropolitanæ, vel Papæ, ut *Jo. And. loc. cit.*

Questio 961. Qua de causa, & qualiter divisio Diocesis cum erectione novæ Cathedralis fieri, & permitti possit?

Respondeo: Dum ex diocesis amplitudine, & itineris asperitate difficile, nimumque incommodum redditur pastori, oves statutis temporibus visitare, recognoscere; ipsisque ovibus pastorem adire, iustam censeatur causam faciendi divisionem diocesum, ait *Card. de Luc. in Miscellan. d. 1. n. 117.* At tamen certa & determinata Regula cuiuscunque casui applicabilis desuper statui non potest; plura siquidem, quam dicta causa requisita ad id desiderantur ea præsertim, ut antiquæ Ecclesiæ dignitas non vilescat, ac etiam nova convenientem quoque dignitatem sortiatur & conservare valeat. Quod ipsum pro regionum moribus Regulam recipit; cum in una regione non dedecet, Ecclesias Cathedralis habere fines brevissimos, in alia regione praxis sit diversa, & contra,

P. Leuren. Fori. Benef. Tom. III.

Card. de Luc. loc. cit. quæ eadem ferè repetit ad *Trid. d. 16. n. 6.* de hac autem diocesum divisione agere, & hac examinare spectare ad Congregationem Consistorialem, ait *cit. d. 1. in Miscellan.* & ea frequenter in forma potius extrajudiciali & consultativa disputari, & examinari solere in dicta Congregatione, ait ad *Trid. l. c.* vide eundem *deprement. d. 6.*

Questio 962. Qua de causa, & qualiter procedi possit ad divisionem Provinciae Ordinis alicujus Religiosi?

Respondeo *Card. de Luc. de Regular. d. 27. nu. 3. & 4.* eisdem ferè terminos adhibendos in dismembratione, & divisione hujusmodi Provinciae, qui adhibentur in materia divisionis Ecclesiarum Parochialium; cum & hæc divisio sit alienatio prohibita cadens sub terminis *Extrav. ambitiosas* exigere non solum solemnitates consistentes in beneplacito Apostolico, & in consensu interessatorum, sed etiam iustam causam necessitatis, cui aliàs opportunè provideri non possit; quòdque verificentur duo extrema: nempe primò, ut antiquæ Provinciae dignitas per hujusmodi divisionem non vilescat, sed in congruo suo ac decenti statu remaneat. Secundò ut novum corpus illud, seu nova Provincia cum debita decencia constitui valeat, ne aliàs vilipendendi ratio eadè, quæ in Parochialium, vel etiam diocesum divisione intrer. Porro de divisione unius religionis ab alia vide eund. *Card. de Luca. de Regular. d. 5. per tot.*

PARAGRAPHVS II.

De Alteratione, & Suppressione Beneficiorum.

Questio 963. Quid hic veniat nomine alterationis, seu mutationis beneficiorum?

Respondeo: Variam spectari posse beneficiorum alterationem, quarum alia extrinseca, alia magis intrinseca videtur, ut dum beneficium de subiecto Jurispatronatus transit in liberum, vel contra. Qui transitus qualiter contingat, satis constat ex dictis de *jurep.* Item dum annexa beneficium in ejus fundatione & erectione onera mutantur, demuntur, aggravantur; sic enim quasi extrinsecè dici potest mutari beneficium, de quo etiam dictum a *libi*, ubi de erectione beneficiorum. Alia magis intrinseca mutatio est, dum simplex in curatum, aut dignitatem, regulare transit in seculare, vel contra; de quo postremo dictum ad initium *part. 1.* ubi de natura & divisione beneficii. Nominè verò alterationis Ecclesiarum magis ordinariè venire solet ea mutatio, quæ Ecclesia aliqua (intellige, in qua est Congregatio aliqua Clericorum) Regularis mutatur in secularem, vel contra, Ecclesia aliqua Collegiata purè in Cathedralis, Cathedralis in Metropolitanam, Parochialis in Collegiatam, simplex in Parochialem, Conventualis unius Ordinis in Conventualis diversis instituti & professionis. *Azor p. 2. l. 6. c. 30. q. 1.* Alterari quoque statum Ecclesiarum, præcipue curatarum, sive sint Collegiatæ, sive simplices, tribus nempe sectione seu dismembratione, suppressione, & unione beneficiorum, ait *Lott. l. 1. q. 28. n. 1.*

Questio 964. Penes quem sit potestas alterandi Ecclesias modo dicto?

Respondeo primò: Mutandi Ecclesiam Parochialem, vel etiam purè Collegiatam, aut

Qq 2

quam

quomocunque aliam in Cathedrali potestas est penes solum Papam. De essentia enim Cathedralis est Episcopatus, et ut in ea creetur Episcopus; creare autem Episcopatus, & Episcopos solius Papa est, Castrop. de benef. 17. 13. 1. 5. p. 2. §. 11. n. 2. Azor l. c. q. 2. Garc. p. 12. c. 5. nu. 1. citans Rebuff. in pr. tit. de Erect. Eccl. in Cathedrali. Idem est de mutatione Cathedralis in Metropolitanam. Garc. l. c. Sic e contra, solus Papa auctoritatem habet Cathedrali conveniendi in non Cathedrali; quia solus Papa est, Episcopus deicere, & Episcopatus supprimere seu extinguere. Azor cit. q. 2.

2. Secundò convertere Parochialem Ecclesiam, vel aliam simplicem in Collegiatam est quoque solius Papæ; quia Ecclesia Collegiata non erigitur, nisi Principalis in ea dignitas aliqua constituitur; cujus sit toti illi Ecclesie præcellere, cujusmodi dignitates non nisi à solo Papa creari possunt. Azor l. c. cui adhæret Castrop. l. c. & fusc. Lott. l. 1. q. 14. n. 43. ubi: Audiendi non sunt, qui existimant, Episcopum posse erigere Parochialem Ecclesiam in Collegiatam per text. c. quoniam. de vita & honest. Clericor. hic enim textus, ut probat nu. 44. loquitur de Ecclesia Regulari. Et n. 40. ubi: a Regulus juris nimium recederet, si admitteremus, Episcopum posse erigere Collegiatam, cui est interdita vel unius solius ac simplicis dignitatis honor erectio (juxta ea, quæ fusc. dixerat l. c. n. 14.) et si contrarium dicat quod ad hoc Azor. cit. c. 29. q. 25. ubi, quod novas dignitates erigere possit Legatus; quia id potest Episcopus) neque verò dubitandum, Collegiatam Ecclesiam proprie ac verè esse dignitatem; quapropter textus c. quoniam. de vita & honest. Clericor. sic est interpretandus, ut restringatur ad limites juris communis. Et n. 48. & 49. ubi: Recedendum non est ab illa sententia, ut Episcopus, vel alius quivis inferior à Papa nequeat erigere Collegiatam; nam præsumendo ab auctoritate delegata ipsius Sedis, impossibile est, ut Episcopus sua ordinaria auctoritate talem erectionem facere possit, ut censuit S. Congregatio Concilii in Conversana 27. Jun. 1626. contra Rebuff. l. c. qui tamen dicit, solere id fieri per Papam, Item contra Garciam l. c. n. 4. qui tamen dicit, sententiam Azorii esse tutiorem. Sic neque Legatus erigere potest Ecclesiam Cathedrali. Azor p. 2. l. 5. n. 29. q. 5.

3. Tertio: Pari modo Regularem Ecclesiam convertere in seculari, & contra, non est Episcopi, sed solius Papæ; quia Regulares Ecclesie modò sunt exemptæ. Azor. Castrop. l. c. Poterit tamen id Legatus; quia Legatus est exemptorum Ordinarius. Azor. cit. c. 29. q. 25. ubi etiam; quod Legatus in Provincia sibi demandata possit Ecclesiam unam erigere in Conventualiam, etsi alteri monasterio posito extra suam Provinciam subiecta sit.

4. Quarto: Sic quoque solius Papæ est, Ecclesiam Regularem unius ordinis mutare in alteram diversæ Religionis. Azor cit. c. 30. q. 2. Etsi enim olim Episcopi auctoritate erigebantur Ecclesie Regulares, modò tamen, quia sunt ab Episcopis exemptæ privilegis Pontificum impetratis, Superiorum Regularium auctoritate eriguntur. Azor. cit. c. 30. q. 4.

5. Quintò: Potest tamen Episcopus potestate sua ordinaria mutare Ecclesiam simplicem in curatam, & Parochialem. Azor l. c. Castrop. cit. nu. 2. Garc. l. c. citans Rebuff. in pr. tit. de erect. in Parochial. & licet S. Congregatio censuerit, id Episcopum seu Ordinarium non posse, intelligendum tamen id est, sine causa & necessitate. Garc. Castrop. l. c.

6. Sextò: E converso tamen Episcopus nequit

Parochialem Ecclesiam convertere in simplicem potestate ordinaria; quia id ei prohibetur à Trident. sess. 25. c. 16. Castrop. cit. n. 2. in fine citans Barbo. alleg. 88. n. 9. Unde mirum est, quod Azor cit. q. 2. dicat, posse Episcopum mutare Ecclesiam simplicem in Parochialem; & contra, juxta c. ad audientiam. de Eccl. adif. cum dictum cap. tantum loquatur de constituendo præter Parochialem antiquam Ecclesiam aliam cum presbytero, qui Sacramentum administret, ubi partis remotioris Parochianorum necessitas ita exegerit, nisi forte intelligat Azor, uti se explicare videtur q. 3. seq. in casu, quo Parochus Ecclesiam deseruerit ob solam sterilitatem, vel eos interperiem, in quo tamen casu etiam subintelligendum videtur, si & Parochiani simul Ecclesiam deseruerint sine spe redeundi; sic enim videtur posse converti in simplex, de quo vide dicta alia, ubi de Parochiis erigendis.

Quæstio 965. An, & que causa, & solemnitas requiratur ad talem mutationem Beneficiorum faciendam?

1. Respondeo primò: Vel evidentem necessitatem, vel magnam Ecclesiarum utilitatem esse causam legitimam. Azor cit. c. 30. q. 3. ubi etiam addit, ex iisdem causis, ex quibus facta illa Ecclesiarum mutatio, posse eandem de novo rescindi, & fieri regressum ad pristinum statum.

2. Respondeo secundò: Ad erectionem simplicis in Collegiatam requiritur consensus patronorum. Lott. l. 1. q. 14. n. 53. & ex eo Corrad. pr. benef. l. 2. c. 9. n. 8. dicentes: quævis Ecclesia simplex, si causa urgeat, potest in Collegiatam erigi, dum tamen, si patronata est, patronorum consensus accedat, alias secus; nisi quod Corrad. expresse addat: Patronorum Laicorum. Et si de factio erigeretur, semper intelligitur sine præjudicio patronorum, item citantes Praposit. in c. si ex laicis. n. 7. l. 1. q. 1. unde etiam, si talis Ecclesia juris patronatus erigatur in Collegiatam, patronorum retentum jus præferendi ad præbendam illius; eo quod priora jura hoc modo maneant intacta, & privilegium compatibile cum statu mutato per mutationem non extinguitur, tradit Corrad. l. c. n. 102. & 103.

Quæstio 966. Quid, & quorū sit suppressio beneficiorum?

1. Respondeo ad primum: Suppressio est extinctio tituli beneficiæ, per quam beneficium definit esse in rerum natura, ejusque fructus seu redditus, si qui sunt, applicantur aliis beneficiis aut locis piis. Colligitur ex Garc. p. 12. c. 1. n. 1. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 9. n. 1. Azor. p. 2. l. 6. c. 30. q. 12. Et hujus suppressionis frequentem usum esse in Curia Romana, ait Corrad. l. 2. c. 8. n. 1.

2. Respondeo ad secundum: Suppressio alia est temporalis, alia perpetua. Lott. l. 2. q. 8. nu. 84. juncto n. 85. & ex eo Corrad. l. 2. c. 8. n. 72. Temporalis illa est, dum in Ecclesia aliqua ob decrecentiam reddituum supprimitur Canonicatus, postmodum tracta temporis supercrecentibus de novo creandus, seu ad pristinum statum reducendus, quæ est materia textus in c. cum accessissent. de constitut. Lott. n. 84. Corrad. l. c. Quod, qualescunque demum fuerit beneficium, facere potest Episcopus, auctoritate etiam sua ordinaria. Corrad. l. c. n. 73. Perpetua est, dum etiam manentibus redditibus alteri loco vel beneficio applicatis, alia ex causa beneficium supprimitur, non resurrecturum, seu creandum de novo. Suppressio perpetua subdistinguitur ab iisdem Lott. & Corrad. l. c. in extinctivam tituli,

tuli, & in non extintivam tituli. Extintiva tituli contingit, dum v. g. extinguitur Parochialis ad effectum erigendi eam in Collegiatam; tollitur enim tunc de rerum natura titulus ipse collativus, denominatio, essentia, & natura Ecclesie Parochialis collativa. Non extintiva tituli contingit, dum beneficium ita unitur alteri, ut soluta iterum ea unione intelligatur solummodo remotum impedimentum prius injectum (intellige ab ista unione, quod minus de per se confertur, aut ad illud presentari quis possit) non verò beneficium deduci de non esse ad esse, seu de novo creari; quia tunc in illo titulo conservatur materia & forma ipsius essentiae beneficii, licet impediatur collatio. Lott. l. c. n. 85. & 86. & ex eo Corrad. l. c. n. 74. secus ac contingit in dissolutione unionis accessoriae subjectivae. Verum, ut patet ex descriptione suppressionis à nobis data, hac non extintiva tituli suppressio minus proprie dici potest.

Quaestio 967. Ex qua causa fieri posse suppressio beneficiorum?

Respondeo primo in genere: Cum suppressio evidenter tendat in diminutionem divini cultus, atque adeo difficilius permittatur juxta c. cum accessissent de Constitut. requirit causam praesens necessitatem. Lott. l. c. n. 28. n. 79. Inter venire debere aut necessitatem, aut evidentem Ecclesiae utilitatem; & horum unum sufficere, ut dum Parochialis supprimitur, ut erigatur in Collegiatam ob augmentum cultus divini, ait Corrad. l. 2. c. 15. n. 13. & 14. Unde etiam patet, diminutionem reddituum non esse unicam & solam causam, ut ait Castrop. loc. cit. suppressiois; eum etiam remanentibus fructibus imminutis dentur & alia suppressiois, etiam ab Episcopo faciendae, causae vergentes in augmentum magnum cultus divini, & Ecclesiarum utilitatem, ut patebit ex mox dicendis. Corrad. loc. cit. n. 11. & 12.

2. Respondeo secundo in specie: Praecipua causa supprimenti beneficia est reddituum diminutio. Corrad. loc. cit. n. 34. Lott. cit. q. 28. n. 80. Ceter. p. 12. c. 1. n. 2. cum communi juxta textum c. ut. de verbor. signif. & Gl. & DD. ibidem. Hac autem diminutio, prout ipsum nomen sonat, accipienda non est simpliciter pro tenuitate reddituum, sed habito respectu quantitatis assignatae ab initio fundationis; si enim beneficiati praedecessores durante tempore contenti fuerint ea portione & quantitate, non est faciendae suppressio, seu minuendus numerus beneficiorum ex hoc prae-textu insufficientiae reddituum. Lott. cit. q. 28. n. 85. sic respondit dicens à Rota apud Seraph. decis. 1385. n. 3. ac proinde, dum pro causa suppressionis assignatur tenuitas praebendarum à Ventrigl. To. 2. annot. 8. §. 1. n. 18. & aliis passim, ea accipienda erit, quae ex post, numerum diminutis post primam fundatione redditibus, vel etiam quae mutatis temporum circumstantiis contingit, dum v. g. quae olim tempore fundationis longe leviore pretio comparabantur vitae congrue sustentandae subsidia, modo vix duplicato pretio acquiritantur, & sic redditus, qui olim sufficiebant, modo omnino sint insufficientes pro congrua beneficiarii sustentatione. Sed neque simplex attendenda reddituum diminutio, sed talis, ut persona idonea non possit ex fructibus illis vivere, & onera beneficii ferre. Lott. loc. cit. n. 83. citans Felin. in c. cum accessissent, n. 29. in fine, uti nec Praebendarum quaecunque tenuitas sufficit, nisi ex una cum distributionibus adeo sint tenues, ut Canonici

inspecti loci ac personarum qualitate, inde decenter juxta gradum suum vivere nequeant. Ventrigl. loc. cit. Neque sufficere ista diminutio aut tenuitas pro causa, ubi ea forte fuerit temporaria, propter sterilitatem aliquam extraordinariam, aliòve casus fortuitos. Lott. l. c. n. 81. Porro tenuitatem hanc Canoniarum tunc esse sufficientem causam eisdem supprimenti, quando eidem non potest provideri per unionem beneficiorum aliorum simplicium, ait Ventrigl. l. c. n. 20. ubi, quod non nisi in subsidium, & in casum, quo simplicia beneficia alia Praebendis uniri non possunt, concedatur hac facultas supprimenti Canoniarum Episcopo. Idem tradit Castrop. cit. §. 9. n. 2. juxta dispositionem Trid. sess. 14. c. 15.

3. Secunda causa suppressionis, seu diminuendi numerum beneficiorum in aliqua Ecclesia est, dum in eo numero excellunt contra fundatorum determinationem. Lott. l. c. n. 93. dicens, hanc causam videri agnovisse Justinian. in Authentica, ut determinatus sit numerus Clericorum, Huc spectat (quam pro tertia causa assignat Lott. n. 94.) dum numerus in nimiam esset effectus multitudinem.

4. Tertiam causam assignat Corrad. cit. c. 8. n. 15. ex Gratian. discip. for. c. 817. n. 7. nimirum decorem & honorem Ecclesiae Cathedralis; dum validam fuisse habitam, ait suppressionem duorum Canoniarum ad istum finem, ut in Ecclesia Cathedrali, ubi pauci erant Canonici, & ideo necesse erat non sine dedecore adimplere omnia minima spectantia ad Clericos, & alios in minoribus constitutos, praeter dictos Canonicos constituerentur aliqui Clerici Divinis ibi inservientes.

5. Quartam quoque causam adjicit Corrad. ex eodem Gratian. l. c. n. 10. sustentationem fabricae; quod idem tradit Azor p. 2. l. 6. c. 30. q. 15. in fine his verbis: Potest etiam ita supprimitur Episcopus, ut ejus redditus perpetuo impendantur in usum fabricae Ecclesiae ipsius, Quia & pro causa assignat ex eodem Gratian. & aliam Ecclesiae utilitatem, vel etiam alium pium usum. Quod tamen postremum non videtur tam facile admitrendum, nisi utilitas illa Ecclesiae, piusque alius usus necessitatem simul quandam importaret, sicut supra dictum de causa unionis.

6. Denique causa sufficiens supprimenti beneficium est unio, seu ut illud uniatu aliis beneficiis, piusve locis, adeoque causa quae sufficit ad faciendam unionem, sufficit etiam ad faciendam suppressionem; unio enim, ut ait Lott. l. c. n. 95. est filia suppressionis, quae fit pro minuendo numero, sicut divisionis, quae fit pro augendo numero, filia est erectio novi cujusdam tituli.

Quaestio 968. An, & qualiter causa suppressionis probanda?

Respondeo primo in genere: Debet causa facta suppressionis legitime & plene probari. Corrad. cit. c. 8. n. 33. & 54. ubi: pro sustentanda suppressione requiritur causa formiter probanda, neque creditur Episcopo illam asserenti juxta vigentem regulam ex doctrina Bartol. in l. si sorie. ff. de Castrens. pecul. & Decian. in c. quae in Ecclesiam, de Constitut. n. 130. quod in iis, quae sine causa fieri nequeunt, non creditur gerenti actum circa interventum causa. Corrad. cit. c. 8. n. 22. 23. & 24. & n. 54. ubi id ipsum limitans ait: non creditur Ordinario, nisi quando agitur de suppressione antea facta, & in visitatione enuntiata, ut Calderin. decis. 439. a n. 4. vel quando est enunciata causa in specie, & non in genere. V. de hoc dicta supra de justificanda causa unionis, quae eadem hic locum habent. Illud

tamen circa hanc causa probationem notandum cum Corrad. l. c. n. 37. & seq. ex Gratian. l. c. quodd. quando hac causa notoria est, & per se patet, non eget aliâ probatione; cum habeatur pro probata, sufficitque, quod fuerit in suppressione talis causa allegata & expressa, quamvis alias dicta expressio requireretur; cum notorium habeat vim expressionis, & idem operetur, quod ipsa expressio, ut *Surdus conf. 324. n. 6. l. 3.*

2. Respondeo secundò in specie: Ad justificationem causam ex tenuitate reddituum, ea probanda est, cum beneficia de sui natura præsumantur congrua, hoc est, habere redditus pro congrua sustentatione beneficiati sufficientes. Ventrigl. l. c. n. 19. citans Barbof. de por. Ep. p. 3. alleg. 67. n. 5. & seq. Idem est de diminutione reddituum. Castrop. cit. §. 9. n. 1. ubi: si probatum non fuerit, redditus ita diminutos esse, ut non sufficiant ad beneficiatos honeste alendos, cultumque divinum rite peragendum, nequaquam poterit alius à Papa numerum beneficiorum minuire. Reditus enim cujuscunque beneficii præsumuntur sufficientes, pro hoc hucusque fuerunt. Lott. cit. q. 28. n. 28. citans Gl. in c. fin. v. sufficiebant, de presump. imò præsumuntur potius aucti, quam diminuti. Lott. n. 89. citans Angel. conf. 274. n. 4. & Rot. in Callagurir. benef. 13. Feb. 1606. Cumque imputandum sit ei, qui beneficium depauperatum accepit, in hoc casu requiritur justificatio depauperationis accidentis post ipsam acceptationem. Lott. l. c. n. 91. & 92. Non sufficit autem probatio generica per testes adponentes simpliciter, fructus esse diminutos, ut Lott. n. 81. dicens, sic Rotam se informante rejecisse talem probationem in Callagurir. benef. 28. Nov. 1605. sed diminutio valoris specificè cum sua causa, etiamque perpetua, & non temporaria, est articulanda. Et hunc in finem, ubi causa illa diminutionis testibus cognita non est, valor per decem annos continuos retractos, computato fertili cum sterili, altimandus. Lott. cit. n. 81. & 82. Atque ista diminutio non probanda simpliciter, sed etiam habito respectu, ut dictum, ad quantitatem constitutam ab initio foundationis, & ad hoc, quod persona idonea non possit decenter vivere ex fructibus sic diminutis. Lott. n. 85. juncto n. 83. Corrad. cit. c. 8. n. 35. Illud etiam hic notandum ex eodem Lott. n. 86. & 87. quod si hinc inde facta sint probationes super sufficientia & insufficientia, seu super non diminutione & diminutione, prævaleat probatio pro sufficientia, & non diminutione, non solum favore cultus divini (cum ad eum pertineat, in qualibet Ecclesia haberi quamplures beneficiatos, & tot, quot possunt ex redditibus sustentari, ut Abb. & alii in c. 1. de institut.) sed etiam ratione verisimilitudinis & præsumptionis; cum, ut dictum, redditus cujuscunque beneficii præsumantur sufficientes, & non diminuti.

Quæstio 969. An, & quas, præter legitimam causam, suppressio requirat solemnitates, dum fit potestate ordinariâ?

Respondeo primò: Ad validitatem suppressionis requiritur copulativè causa, & solemnitas. Corrad. cit. c. 8. n. 54.

2. Resp. secundò: Solemnitas hæc consistit primò in cognitione causæ sufficientis. Corrad. ibi n. 22. juxta ea, quæ dicta sunt supra in hoc puncto de unione.

3. Secundò in requisitione consensus Capituli Cathedralis; ita ut, si in suppressione Canoniciatum, alicujus etiam Ecclesiæ Collegiatae, ob tenuitatem reddituum præter illius Ecclesiæ Collegiatae

consensum non interveniat consensus Capituli Cathedralis, suppressio & unio reddituum illorum sit nulla ipso jure. Ventrigl. Tom. 2. annot. 8. §. 2. n. 45. Castrop. l. c. Corrad. l. c. n. 25. 26. juncto n. 30. ubi, quod in alienatione consensus Capituli non requiritur, ubi persona habentis interesse; sed solum tanquam solemnitas, & n. 54. ubi, quod consensus ille Capituli Cathedralis omnino intervenire debet pro solemnitate, pro quo etiam ibi citat Monetam de communit. ult. vol. c. 12. q. 6. n. 115. & Cavaler. decis. 439. & propterea non sufficit consensus Ecclesiæ Collegiatae, cujus præbenda vel beneficia supprimuntur, dum verò supprimuntur Canoniciatus Cathedralis, dictus consensus Capituli Cathedralis requiritur, & tanquam solemnitas, & tanquam personæ interessæ habentis. Unde jam non subsistit illud, quod tradit Castrop. l. c. n. 2. ex Gratian. quem citat *desep. forens. c. 278. n. 30.* nempe quod possit post diminutionem (intellige numeri Canoniciatum) intervenire ille consensus; quia in ejus gratiam cavetur ex postulandum, si id intelligatur de consensu Capituli Cathedralis; secus, si de consensu Capituli illius Ecclesiæ, cujus præbenda vel beneficium supprimuntur, de quo posteriore consensu loqui videtur, & de eo loquitur Gallemart in *Remissionib. ad Trid. sess. 24. c. 15.* dum cum Gratiano dicunt, nullitatem unionis (idem est de suppressione) ob defectum consensus Capituli non posse opponi, nisi à Capitulo, cui soli hæc exceptio concedatur. Sed necesse est hunc consensum Capituli Cathedralis, quatenus est solemnitas, adeoque pro forma requiritur, intervenisse tempore suppressionis, & non esse satis, ut superveniat, secus ac accidit in consensu præciso requisito, ut personarum interessatarum, juxta dicta supra de unione; siquidem, ut ait Corrad. n. 28. materia suppressionis in requisitis necessariis, eo præcipue in necessitate causæ fraternitatis cum unione. Dixi: cum suppressio sit ab Ordinario; dum enim fit à Papa, dictus consensus minime est necessarius, Corrad. n. 29. qui etiâ solus potest supplere omnes defectus, qui in hujusmodi suppressione potuissent intervenire. Corrad. n. 55. citans Rot. in *reversib. benef. 4. Jul. 1610.* Tamen igitur dictus consensus Capituli, qui in hujusmodi suppressione pro illius validitate, etiâ ad præscriptum Trid. est omnino adhibendus copulativè cum legitima causa, dum suppressio fit auctoritate ordinariâ, & aliâ suppressio reddatur nulla. Corrad. n. 40. Veruntamen ubi tantum temporis effluxit, quod faciat præsumere solemnitates à jure requisitas, supponitur hunc consensum intervenisse. Corrad. n. 42. citans Menoch. *presump. 75. n. 24. l. 2.* Felin. in c. Albericus. de rescriptis. n. 4. Bursat. *conf. 424. l. 4.* quia licet non præsumatur, nisi probetur, ut Felin. in c. *factus. de rescriptis. 26.* Boerius *decis. 345. n. 5.* Corrad. cit. n. 42. tamen ex temporis diuturnitate præsumitur intervenisse etiam non enunciatis in suppressione, quatenus lapsum fuerit tempus 30. annorum. Corrad. n. 43. Vide de hoc dicta supra de eodem consensu requisito ad unionem.

Quæstio 970. Quorum præterea tanquam personarum interessatarum, & ideo votandorum consensus requiritur?

Respondeo primò: Ecclesiæ illius, cujus beneficium supprimuntur, ut constat ex jam dictis, uti & ex declaratione S. Congregationis, ad Trid. sess. 24. c. 15. apud Gallemart, declarante, per consensum Capituli, quem requirit ibi Tridentinum ad suppressionem, intelligi consensum Capituli illius Ecclesiæ, in qua fit reductio præbendarum.

2. Secundò Patronorum laicorum, dum beneficia supprimenda sunt juri patronatus laicalis. *Castrop. l. cit. n. 3.* Corrad. *l. cit. n. 81.* quin & Ecclesiasticorum, dum juspatronatus est Ecclesiasticum, ita ut suppressio aliàs sit nulla. *Corrad. n. 82.*

3. Tertiò Collatorum etiam inferiorum, qui sunt in possessione juris conferendi, maxime competente illis jure speciali. *Corrad. n. 82. & 83.*

4. Quartò etiam Electorum, dum beneficium est electivum. *Corrad. n. 82.* Et hæc omnia juxta dicta in hoc puncto de unione, dismembratione, divisione beneficiorum.

Quæstio 97. An, & qualiter præter causam solennitatem, & consensum interessatorum constare debeat de statu collativo beneficium, ut suppressio suscipiatur?

R. Respondeo: Præsupponit suppressio beneficium existens in statu collativo, seu legitime erectum. Et ante omnia de hoc statu debet constare, & dicti status collativi existentia probari. *Corrad. l. cit. n. 45. j. n. 47.* Probatum autem per hoc status collationis & ejus erectio, quòd per vires aliquas fuerit collatum, et si non constet, à quo fuerit erectum; quia sufficit, quòd sit in rerum natura, & in statu collativo per aliquas collationes effectum suum sortitas. Sed & quando Ordinarius esset in quasi possessione conferendi, vel ad alterius presentationem instituendi, ratione hujus quasi possessionis præsumitur beneficium Ecclesiasticum cum debita solennitate erectum. *Corrad. n. 49.* citans *Gonz. gl. 5. n. 11.* Ex collationibus enim, sive apostolicæ sive ordinariæ auctoritate factis, factis probatum dicitur, quòd beneficium erectum fuerit à principio, & esset perpetuum, & in statu collativo. *Corrad. n. 50.* quinimo satis esset unica collatio, ut probetur ultimus status beneficium, modo non probetur status antecessens contrarius ultimo statui. Et sic, si probetur collatio talis beneficium facta ab Ordinario, præsumi debet in dubio etiam approbata illius fundatio tanquam necessariam antecessens. *Corrad. à n. 51.* sed de his alibi scribitur.

Quæstio 97. Quid possit Episcopus circa suppressiones beneficiorum?

R. Respondeo primò: Potesse Episcopus beneficia aliquot simplicia, vel etiam aliquot præbendas & Canonicatus suppressere, ut ea uniendo reliquis præbendis Cathedralibus, vel Collegiatis insignis subveniat eorum tenuitati, juxta modum & formam illi præscriptam à Tridentino. *sess. 24. c. 15.* ubi ea illi potestas conceditur hisce formalibus: in Ecclesiis Cathedralibus, & Collegiatis insignibus, ubi frequentes, adeoque tenues sunt præbende simul cum distributionibus quotidianis, ut suscipiendo decenti Canonicorum gradus pro loci, & personarum qualitate non sufficiant. liceat Episcopo cum consensu Capituli vel aliquot simplicia beneficia, non tamen Regularia, eis unire, vel si hac ratione providere non possit, aliquibus ex his suppressis cum patronorum consensu, si de jure patronatus laicorum sunt, quorum fructus reliquarum præbendarum distributionibus quotidianis applicentur, eos ad pauciores numerum reducere. Ita tamen, ut tot super sint, qui divino cultui celebrando ac dignitati Ecclesie commode valeant respondere. Non obstantibus quibuscunque Constitutionibus, Privilegiis, aut quacunque reservatione generali vel speciali, aut affectione. Neque prædicta

uniones, aut suppressiones tolli aut impediri possint ex quibuscunque provisionibus, etiam vigore resignationis, aut quibusvis aliis derogationibus vel suspensionibus, &c. Circa quæ observanda sunt sequentia.

2. Primò: Vi hujus decreti non nisi in Cathedralibus, & Collegiatis posse Episcopum facere hanc suppressionem. *Corrad. l. cit. c. 8. n. 56. & 76.* ubi, quòd hæc facultas supprimendi concessa sit per Tridentin. in Cathedralibus Ecclesiis, aut Collegiatis insignibus; in aliis vero Ecclesiis nulla tributa facultas extinguendi præbendas, ut augeantur distributiones quotidianæ ad augmentum cultus divini. Pro quo citat *Monet. de distribut. q. 1. c. 5. n. 28.*

3. Secundò: Vi hujus decreti licere id Episcopis, non verò impositam illis necessitatem seu obligationem id faciendi. Unde etiam Metropolitanus non potest supplere, ubi Episcopus id non facit. Ita habet *Declaratio S. Congreg. ad hunc locum.* apud *Gallemarc.*

4. Tertiò: Non licere vi hujus decreti Episcopis suppressere, ut suppressa uniat Capellaniis, etiam Cathedralibus, hærentibus tenues redditus; cum hoc decretum loquatur de solis præbendis, & distributionibus juxta declarat. *S. Congreg. apud Gallem. loc. cit.*

5. Quartò, quòd locum habeat hoc decretum, quando nullæ sunt distributiones, & præbendæ tenues; & è contraria etiam, ut ista suppressio, & unio fieri possit pro distributionibus quotidianis, ubi hæ nullæ erant, modò præbendæ sint tenues, sic censuit *S. Congreg. apud eundem Gallem. loc. cit.*

6. Quintò, quòd fieri nequeat suppressio & unio Archidiaconatus, dum hæc dignitas non habet vocem in Capitulo, nec redditus participat de mensa Capitulari, sed solum stallum in choro, prout *S. Congreg. apud Eundem l. cit.*

7. Sextò, quòd vi hujus decreti suppressere nequeat Dignitates, cum Concilium loquatur de simplicibus & præbendis tantum. Eadem Congregatio apud Eundem; quamvis contrarium teneat *Garc. p. 12. c. 2. n. 3. & 4.* *Corrad. l. cit. n. 90.* nempe quòd Episcopus possit etiam suppressere dignitatem & officium, ejus fructus applicando & distribuendo inter singulos Canonicatus. Idque, etiam si dignitas illa erecta esset auctoritate Apostolica, ad sitque decretum irritans, dum ex post diminutio illa redditum accessisset. *Garc. l. cit.*

8. Septimò, quòd, ut dictum, per consensum Capituli intelligatur consensus Capituli illius Ecclesie, in qua fit suppressio.

9. Octavò, quòd non possit Episcopus procedere ad extinctionem præbendarum, priusquam tentata fuerit alia via subveniendi tenuitati præbendarum, aut distributionum, nempe per unionem aliquot simplicium, & constet, id fieri non potuisse. *Castrop. l. cit. n. 3.* *Ventrigl. l. cit. §. 1. n. 20.* juxta dicta à nobis paulò ante ex iisdem.

10. Nonò, quòd, ut præbendæ aliquæ supprimi possint pro augendis distributionibus quotidianis, oporteat fructus præbendarum talis Ecclesie esse ita tenues, ut ex illis nequaquam tertia pars pro quotidianis distributionibus deduci possit; aliàs enim, si ita tenues non sint, sed dictam deductionem pariantur, ea faciendæ, pro ut mandat *Trident. sess. 21. c. 3.* omisâ suppressione aliquot præbendarum. *Castrop. loc. cit.*

11. Decimò, quòd, sicut, ut validæ sint uniones factæ etiam seminaris de reservatis Papa, necesse est, eas factas antequam vacent ea beneficia, idem similiter

militer dicendum sit de suppressionibus factis ex causa tenuitatis præbendarum. S. Congregat. apud Galliam. uti idem tradit Corrad. *cit. c. 8. n. 95.* ubi, quoddam licet Episcopus ex dicta causa huiusmodi suppressiones facere possit, id tamen intelligendum, modò tales suppressiones faciat de beneficiis non vacantibus in mensibus reservatis Papæ; quia etiam si supprimat beneficia, ut subveniat tenuitati Canonice; non tamen id ei permittitur in præiudicium Sedis Apostolicæ, prout declaravit S. Congregat. 19. Nov. 1619, teste Barbof. in *Collectan. v. Canonice. fol. 97.*

12. Undecimò, quoddam Concilium non concedat Episcopo facultatem supprimendi beneficia seu præbendas, ut uniantur, seu eorum fructus applicentur mensæ Capituli, multòque minus mensæ suæ, sed singulis præbendis tenuibus singulorum Capitularium. Castrop. *loc. cit.* citans Gonz. *gl. 37. n. 25.* Azor. *p. 2. l. 6. c. 30. q. 15.* Barbof. *de pot. Ep. alleg. 67. n. 9. & 10.* uti etiam alias nunquam potest Episcopus supprimere beneficia, cedente suppressione in favorem sui; cum in re seu factò proprio, & sibi utili auctoritatem præstare nequeat. Corrad. *cit. n. 54.* in fine. Castrop. *l. c.* juxta Clem. *si una. de reb. Eccl. non alien.* vide dicta hoc in puncto de unione.

13. Duodecimò, quoddam etiam, dum numerus præbendarum in aliqua Ecclesia à Sede Apostolica approbatus confirmatusque fuit, adhuc possit Episcopus ex dicta causa facere suppressionem præbendarum, & sic minuere huiusce numerum cum consensu Capituli, dum post huiusmodi confirmationem Apostolicam fructus præbendarum notabiliter diminuti sunt, non secus ac illum numerum augere potest, dum post dictam confirmationem fructus notabiliter excreverunt, eò quod confirmatio illa intelligatur rebus in eodem statu permanentibus, in quo casu utriusque id non poterit Episcopus. Corrad. *loc. cit. n. 69.* Garc. *p. 12. c. 1. n. 4.* Castrop. *loc. cit. n. 5.* Azor. *loc. cit. q. 13.* citantes Abb. in *c. cum accessissent. n. 4.* Felin. *ibidem. n. 17.* Proceditque id ipsum, etiam si confirmatio illa Apostolica continuisset decretum irritans, non secus ac eo decreto non obstante excreverunt fructibus, numerus ille confirmatus à Papa augeri potest. AA. *iiidem.* E. contra verò fructibus præbendarum post dictam confirmationem non diminutis, numerus earum, seu Canonicorum & ministrorum in Ecclesia statutus minui non potest suppressione; quia Ordinarius, etiam cum consensu Capituli nequit derogare confirmationi Apostolicæ. AA. *iiidem.* Idque etiam, si non adesset decretum irritans. Garc. *loc. cit. n. 8.* Corrad. *cit. n. 69.* Quin etiam, ut Castrop. fructibus etiam non excreverunt post dictam confirmationem, augeri possit ille numerus, ubi non adesset in dicta confirmatione decretum irritans; eò quod confirmatio Apostolica, ne augeatur numerus, inducta est in favorem Canonicorum, cui ipsi cedere possunt: ètque utilius Ecclesiæ regulariter, ut numerus præbendarum augeatur, secus ac accidit in diminutione numeri.

14. Decimo tertio, quod hæc suppressio fieri debeat sine præiudicio obtinentium supprimenda, sicut dictum de unione, adeoque ea quidem fieri possit iis viventibus, sed non fortiri effectum ante cessum, vel decessum eorum.

15. Decimo quarto, quod hoc decretum locum

non habeat in suppressionibus ad tempus, sed perpetuis, ut censuit S. Congregat. apud Collemar. *l. c. 16.* Respondeo secundo: Potest Episcopus in vim aliorum decretorum Tridentini, de quibus supra, ubi de unionibus vel etiam de iure communi in omnibus illis casibus supprimere beneficia, in quibus ea unire potest accessorie; quippe illa unio non fit sine suppressione, & suppressionis huius, ut dictum ex Lott. est unio. Atque ita supprimere potest, ut fructus applicentur Seminario, aut etiam fabricæ Ecclesiæ, alterive loco pio. Castrop. *loc. cit. n. 3.* Azor. *p. 2. l. 6. c. 30. q. ult.* vel etiam supprimere, ubi nimia multitudo beneficiorum, & beneficentorum gignit confusionem, absque eo, quòd reditus diminuti sunt, ut vidimus supra, ubi de causa suppressionis ex Lott. Sic quoque licet vi *cit. c. 15.* Trid. non possit extinguere præbendas in aliis Ecclesiis, quàm Cathedralibus, aut Collegiatis insignibus, ad augendum distributiones, poterit tamen id aliunde, exigente augmento (intellige necessario) cultus divini. Sic etiam supprimuntur ab eo beneficia, dum eius auctoritate destruitur Ecclesiæ unà cum redditibus. Garc. *loc. cit. n. 14.* Ex quibus autem causis dari possit destructio hæc Ecclesiarum, vide apud Gonz. *gl. 5. §. 7. à n. 147.* Supprimere verò non potest Episcopus Parochialem, ut ea convertatur in Collegiatam; uti nec in similibus casibus erectionum, seu ad effectum erectionis alterius, intellige, Ecclesiæ, vel dignitatis, quæ ipse creare non potest. Corrad. *loc. cit. n. 70.* Porò formulam faciendæ suppressionis in casibus *cit. c. 15. Trid.* vide apud eundem Corrad. *loc. cit. n. 77.* Illud quoque observandum ex eodem *n. 20.* quòd etsi Episcopus, etiam ex vi dicti Concilii Trid. & in casibus ibi expressis possit supprimere, quia tamen sapienter occurrit, huiusmodi suppressiones ab eo factas legitime facillimo negotio inficiari, ad Papam solere haberi recursum pro illarum maiore subsistentia. Unde, ut idem *n. 92.* in praxi servatur, ut, cum de huiusmodi suppressionum validitate quoquo modo hæsitatur, vel illa petantur à principio à Papa, vel jam ordinariâ auctoritate facta à Papa confirmantur.

Quæstio 973. An aliis Episcopo Inferioribus competat facultas supprimendi?

1. Respondeo primò: In casu, & causa supprimendi expressis à Trid. *c. 15. sess. 24.* nulli, præterquam Episcopi conceditur ea facultas. Castrop. *cit. §. 9. n. 2.* ubi, quòd in dicto Tridentini decreto comprehenditur nomine Episcopi solus Episcopus. Unde jam Abbati, etiam exempto, & habenti jurisdictionem ordinariam, ac quasi Episcopalem, non licet cum consensu sui Capituli præbendarum numerum, etiam ubi præbendæ adeo tenues sunt, in distributiones quotidianas infumendum diminuere, seu supprimere. Castrop. *loc. cit.* citans Barbof. *ad cit. loc. Trid. n. 2. & 5.* qui sic decisum dicit à S. Congregat. uti quoque eandem declarationem refert Galliam. *loc. cit.* Neque id licebit Capitulo sede vacante, juxta ejusdem Congregat. declarationem apud Galliam. *loc. cit.*

2. Respondeo secundo: Poterunt tamen Prælati illi facere in Ecclesiis aliis suppressiones eorum beneficiorum, quæ unire possunt unione accessionis, cum ea secum trahat hanc suppressionem,